

Okamura zabil Pekarovou v luftu dotazem: “Bude ukrajinská válka pokračovat, i pokud se ruská armáda stáhne z oblastí, které obývá ruskojazyčná menšina?”

- editor007 | 15. dubna 2024

ČESKO / UKRAJINA: Předseda SPD Tomio Okamura v pořadu Partie na CNN Prima News, ve kterém debatoval s předsedkyní Poslanecké sněmovny a Top O9 Markétou Pekarovou-Adamovou, vznesl jako první dotaz, kterému se česká politická scéna doposud úspěšně vyhýbala. Otázka zněla, co bude v případě, pokud se ruská armáda stáhne z okupovaných oblastí, které obývá ruskojazyčná menšina? Odpovědi se nedočkal. Já to vidím na další válku.

Přitom například lídryně na kandidátce STAN do Evropského parlamentu profesorka Danuše Nerudová v tom má jasno. Válka skončí, až Putin vypadne z Ukrajiny. A stejně bojovně naladěná poslankyně Eva Decroix vzkázala Putinovi, aby si sbalil mediální fidlátka a mazal dom.

Ne snad, že bych nějak pochyboval o odborné erudici obou dam. Leč nemyslím si, že jejich zahraničně politická síla je taková, aby v okamžiku, kdy se splní jejich zbožné přání a ruská armáda opustí Ukrajinu, ochránily z Prahy, případně z Bruselu, před etnickými čistkami odhaduji 5 milionů příslušníků ruskojazyčné národnostní menšiny.

Můj hrubý odhad vychází z posledního sčítání lidu na Ukrajině v roce 2001, kdy se k ruské národnosti hlásilo 8 334 100 osob, což se rovnalo 17,3 % ukrajinské populace. Předpokládám, že nemalá část desetiletým válečným konfliktem poznamenanou část Ukrajiny opustila.

Dobyvatel, který pálí do škol

Na základě vlastních zkušeností s ukrajinskými občany s izraelskými pasy z počátku 90. let nevěřím ve velkorysost případných ukrajinských vítězů. Že zapomenou na události z poledních deseti let a budou přistupovat ke svým bývalým krajanům – většina z nich vyměnila ukrajinské pasy za ruské – s alespoň minimální vstřícností. V případě naplnění v této chvíli nesmírně smělé vize o triumfu Kyjeva, by v mnohem lepším případě pravidelná ukrajinská armáda, v horším nejružnější, nikým nekontrolované ozbrojené formace, ovládly území obývané lidmi, kteří s nimi nechtěli žít v jednom státě. V takovém případě si nedělám o počínání vítězů iluze.

Z čeho pramení moje skepse? Například z toho, jak se ukrajinská armáda chovala ke svým tehdy ještě krajanům v době, kdy napětí mezi Kyjevem a Moskvou bylo nesrovnatelně menší, než je tomu dnes. Pro názornou ilustraci nabízím část textu, který přesně 13. 8. 2014, publikoval web Zpravy.aktualne.cz a je kupodivu, byť s doplňujícím komentářem, stále snadno dohledatelný. Článek Romana Gazdíka popisuje tehdejší dění na Donbase a má titulky: Ukrajinská armáda jako dobyvatel. Pálí i do škol.

Nesmiřitelná nenávisť

Jak autor uvádí, Doněck připomíná Stalingrad a mezi obyvateli je stále více těch, kteří nenávidí vládu

v Kyjevě a nechtějí žít v zemi, která je zabíjí. „Ještě před několika měsíci sympatizovali s Majdanem nebo se alespoň snažili pochopit tehdejší protirežimní demonstrace v Kyjevě. Dnes ale vládu Ukrajiny – a zejména prezidenta Petra Porošenka – proklínají a obviňují z genocidy ukrajinského národa,“ píše se v textu, jehož součástí je i vyjádření bývalého náčelníka generálního štábu Jiřího Šedivého. Podle tehdejšího názoru respektovaného armádního generála ve výslužbě se ukrajinská armáda chová ve vlastní zemi jako bezohledný dobyvatel, který ničí celé městské čtvrti: „Do lidí se tím zasévá nesmiřitelná nenávist na celé desetiletí,“ varoval.

„Jenomže Stalingrad srovnal se zemí německý wehrmacht, zatímco Luhansk – a nyní i ostřelovaný Doněck – ničí naše vlastní armáda. Jak třeba chápat to, že si ukrajinští tankisté jen tak pro zábavu či rozptýlení vybírají za cíle obchody a pálí do nich ze svých kanonů? Jak zdůvodnit rozstřílenou elektrárnu či vodárnu? Tohle na Ukrajině páchají jednotky, které si říkají ukrajinská armáda,“ ptal se v Doněcku žijící programátor Alexandr Lytovčenko.

Zdroj inspirace tady je

Před případným stažením ruské armády z oblastí, které se v mezinárodně neuznaných referendech rozhodly pro připojení v Rusku, by rozhodně nebylo od věci rovněž vyřešit otázku mezinárodního práva související s používáním mateřského jazyka.

Podle údajů z roku 2019 totiž označilo 35 procent obyvatel za svůj mateřský jazyk ruštinu. Od ledna 2021 ovšem platí na Ukrajině 30. článek tzv. jazykového zákona, který ukládá všem poskytovatelům služeb povinnost komunikovat pouze v ukrajinštině, pokud zákazník nepožádá o domluvu v jiném jazyce. Jazyk ale musí být pro obě strany přijatelný, o přijatelnosti ruštiny na východě Ukrajiny mám v případě odchodu ruské armády velké pochybnosti.

Realita je taková, že kdo nehovoří ukrajinsky, nesmí poskytovat služby, s ukrajinským jazykovým zákonem proto nemá problém pouze ruská, ale také maďarská a rumunská národnostní menšina. Co kdyby se nad tím zamyslely některé české političky a přišly s vlastní iniciativou, kterou by oslovily ukrajinské protějšky za účelem zjednání nápravy?

Dámy by mohly vycházet z toho, že v Česku má každý příslušník národnostní menšiny právo činit úřední podání a jednat úředně v jazyce své národnostní menšiny a má také právo být vzděláván ve svém mateřském jazyce. O zdroj inspirace tak není nouze.

AUTOR: Petr Bošnakov

[ZDROJ](#)